

Arrest

nr. 193 556 van 12 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 april 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. HARDY, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 april 2017 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11/10/2016 werd ingediend door:

Naam: B(...)

*Voorna(a)m(en): E(...)
Nationaliteit: Russische Federatie
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet stelt dat: "De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.*

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

- 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;*

Betrokkene diende op 11 oktober 2016, in functie van haar Belgische echtgenoot, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Hieruit volgt dat de Belgische referentiepersoon in functie van wie gezinshereniging wordt aangevraagd, moet voldoen aan een bestaansmiddelenvereiste. De bestaansmiddelen moeten stabiel, regelmatig en toereikend zijn. Voor de toereikendheid wordt een referentiebedrag gehanteerd dat neerkomt op 120% van het leefloon.

Uit het administratief dossier blijkt dat de Belgische referentiepersoon als bewijs van zijn bestaansmiddelen volgende documenten heeft voorgelegd:

Twee loonbrieven Actief Interim voor de periodes 19 september 2016 tot 25 september 2016 en 26 september 2016 tot 30 september 2016.

Drie attesten van het ACV Dienstencentrum D(...) met een overzicht van de werkloosheidsuitkeringen die hem werden uitbetaald gedurende de periode januari tot september 2016 en voor de maand december 2016.

Individuele rekening op zijn van Synergie Interim Belgium nv. 2016 voor de maanden november 2016 en december 2016..

Twee loonbrieven op zijn naam van Synergie Interim voor de periode 12 december tot 18 december en van 19 december 2016 tot 25 december 2016.

Na raadpleging van de Dolsis-databank blijkt dat de referentiepersoon van 3 oktober 2015 tot 20 september 2016 niet tewerkgesteld was. Met de voorgelegde attesten van het ACV Dendermonde op naam van de referentiepersoon dat hij in de periode van februari 2016 tot augustus 2016 een volledige werkloosheidsuitkering ontving van gemiddeld 979€ per maand bewijst hij gedeeltelijk de gegevens uit voornoemde data-bank.

Uit de gegevens van de Dolsis-databank blijkt verder dat de referentiepersoon in september 2016 gedurende zes dagen tewerkgesteld was bij Actief Interim meer bepaald van 21 september 2016 tot 23 september 2016 en van 26 september tot 30 september 2016.

In oktober 2016, meer bepaald in de periode van 7 oktober tot 31 oktober, werkte de referentiepersoon gedurende 11 dagen bij Tempo Team.

Ook in november 2016, meer bepaald de periode van 2 november 2016 tot 25 november 2016 bleef de referentiepersoon tewerkgesteld bij dit deze werkgever en werkte er in totaal 15 dagen.

Op 28 november werkte hij gedurende 1 dag bij Randstad Interim

Op 30 november 2016 startte de referentiepersoon zijn werkzaamheden voor Senergie Belgium .

Ook in december 2016 blijkt hij voor deze werkgever te hebben gewerkt. Hij werkte er in totaal 16 dagen in de periode van 1 december 2016 tot 26 december 2016.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat de Belgische referentiepersoon onze dienst onvoldoende informatie bezorgde aangaande zijn deeltijdse tewerkstelling op interim basis en de aanvullende werkloosheidsvergoedingen die hij ontving in oktober 2016 en november 2016.

Zo legde hij geen loonfiches/tewerkstellingsattesten voor betreffende zijn tewerkstelling in oktober 2016 bij Tempo Team noch bewijzen aangaande de werkloosheidsuitkering die hij in oktober 2016 ontving van het ACV Dendermonde.

In november blijkt hij in totaal 15 dagen gewerkt te hebben bij Tempo Team. Hiervan werden wederom geen loonfiches/tewerkstellingsattesten aangebracht.

Ook van zijn tewerkstelling op 28 november 2016 bij Randstad Interim werd geen tewerkstellingsattest noch enig bewijs van inkomsten geleverd.

Noch werd er voor de gehele maand november 2016 een bewijs aangebracht aangaande de werkloosheidsvergoeding die hij in deze maand ontving.

Onze dienst kan betreffende de gehele maand november 2016 enkel uit de individuele berekening 2016 van Synergie Energie opmaken dat hij voor zijn werkzaamheden op 30 november 2016 bij deze werkgever een nettobedrag van 38,00 ontving.

Gezien de referentiepersoon naliet loonfiches/tewerkstellingattesten aangaande zijn deeltijdse tewerkstelling in de maanden oktober 2016 bij Tempo Team en november 2016 bij Randstad (uitgezonderd 30 november) over te maken aan onze dienst alsook bewijsstukken aangaande de werkloosheidsuitkering die hij in deze maanden ontving, is er te weinig informatie voorhanden om vast te stellen welke zijn eigenlijke bestaansmiddelen zijn en kan niet afdoende beoordeeld worden of hij voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste gesteld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Onze dienst heeft geen zicht op het netto-inkomen dat hij in die maanden verwierf.

De bewijslast inzake het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust op de aanvrager van het recht op verblijf, die voldoende concrete gegevens moet aanbrengen aangaande de bestaansmiddelen waarover de Belgische referentiepersoon beschikt. Stukken die een duidelijk zicht bieden over de effectief verworven inkomsten.

Voorts blijkt uit de gegevens van de Dolsis-databank dat de referentiepersoon in een periode van 7 maanden voor 6 verschillende interimkantoren werkte en er zich telkens onderbrekingen in de interim-tewerkstelling voordeden. Ook qua aantal dagen die de referentiepersoon werkte is er geen afdoende regelmaat en stabiliteit terug te vinden. De laatste tewerkstelling van de referentiepersoon in 2015 bij Accent Jobs for People dateert van 2 oktober 2015 (datum uit dienst). Pas op 21 september 2016 werd de referentiepersoon opnieuw tewerkgesteld en dit bij Actief Interim. In september 2016 werkte hij 6 dagen, in oktober 2016 11 dagen, in november 2016 15 dagen en tenslotte in december 17 dagen met als laatste dag 26 december 2016.

In de maand januari 2017 heeft betrokkene niet gewerkt, in februari 2017 was hij slecht 2 dagen aan de slag bij Daoust SA en in maart 2017 gedurende 3 dagen bij Start People Nv. Deze laatste tewerkstelling werd trouwens op 16 maart 2017 beëindigd. Sindsdien is de referentiepersoon niet meer aan het werk. Van deze tewerkstellingen ontbreekt ook elk bewijs. Het kwam de toe zijn aanvraag te actualiseren indien er zich wijzigingen voordeden in zijn positie op de arbeidsmarkt.

Er kan uit het bovenstaande aldus besloten worden dat de bestaansmiddelen die de referentiepersoon genereert uit zijn tewerkstelling op interimbasis bezwaarlijk als stabiel en regelmatig kunnen worden beschouwd zoals vereist door artikel 40 ter.

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, is in casu dan ook overbodig. Gezien de referentiepersoon niet aantoonbaar heden over stabiele en regelmatige inkomsten te beschikken die in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen, is deze oefening hier niet aangewezen. Het is pas als er een regelmatig en stabiel inkomen voorhanden is dat als te weinig wordt beschouwd, dat het relevant is te berekenen hoeveel er concreet ter beschikking zou moeten zijn om te kunnen voorkomen dat betrokkenen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Tot slot wordt herhaald dat de referentiepersoon de afgelopen 3 maanden nauwelijks heeft gewerkt. Hij beschikt over een werkloosheidsuitkering maar er zijn ons geen gegevens bekend en er werden ons ook geen bewijsstukken voorgelegd omtrent zijn actieve zoektocht naar werk bv. aan de hand van sollicitatiebrieven zodat ook dit gegeven mee in rekening moet worden gebracht.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Met het afgeven van het bevel om het grondgebied te verlaten werd rekening gehouden met artikel 47/13 van de Vw. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid betrokkene. De referentiepersoon diende dan wel op 17 juni 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Echter deze aanvraag werd op 28 december 2011 zonder voorwerp verklaard. Nergens blijkt dat deze medische problemen anno 2017 nog aanwezig zijn.

Wat het gezins- en familieleden van betrokkene betreft, het bevel om het grondgebied te verlaten is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er is geen andere rechtsgrond waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, dan is een bevel het enige alternatief. Betrokkene toont niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. Bovendien heeft de beslissing enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde formaliteiten verbonden aan de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Een tijdelijke scheiding en verwijdering leidt in beginsel niet tot een verbreking of een ernstige aantasting van de band tussen betrokkene en haar Belgische echtgenoot. Moderne communicatiemiddelen stellen betrokkene bovendien in staat om tijdens de scheiding in nauw contact met hem te blijven en haar gezinsleven met hem verder te onderhouden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 40ter, 42, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het beginsel van behoorlijk bestuur, de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het recht op een eerlijke administratieve procedure, de procedurele medewerkingsplicht, het voorzichtigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“1. In rechte

Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele en materiële motivering vastleggen die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding;

Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat. Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwestieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Dat het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Dat artikel 40ter Vreemdelingenwet als volgt luidt:

§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds voor de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze voor de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.]1

(1)<W 2016-05-04/29, art 18, 089; Inwerkingtreding : 07-07-2016>

Dat artikel 42, lid 2 Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan,² dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Dat overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet alle administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Dat artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan verweerster de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding.

Dat het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel derhalve inhoudt dat verweerster bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat het evenredigheidsbeginsel ertoe stelt dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Dat met andere woorden, met moet voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, dient na te gaan of verweerster bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Overwegende dat het recht om gehoord te worden vooraleer een administratieve beslissing wordt genomen, die een nadeel vormt voor de rechtzoekende, een rechtsbeginsel is dat behoort tot het recht op een goedbestuur en op een eerlijke administratieve procedure, beschermd door het beginsel *audi alteram partem* en het hoorrecht, die rechtbeginsels zijn in het Europese en Belgische rechtsordes (EHJ, C-277/11, *M. M. contre Irlande*, pt 84). Verwerende partij moet de betrokkene laten horen « *dès lors que l'administration se propose de prendre à l'encontre d'une personne un acte qui lui fait grief* » (CJUE, SOPROPE, 18/12/2008, C-349/07, pt 36 en 37) ;

Dat de Raad van State dit in haar rechtspraak bevestigt:

« *Considérant que, selon la Cour de Justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, Khaled Boudjlida, C-249/13, 11 décembre 2014, point 34); que ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts; que la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents; que le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puis se valablement exercer son droit de recours (idem, points 36, 37 et 59);*

Considérant que l'article 42quater, § 1er, alinéa 3, de la loi précitée du 15 décembre 1980, tel qu'il est applicable en l'espèce, prévoit notamment que lors «de sa décision de mettre fin au séjour, le ministre ou son délégué tient compte de la durée du séjour de l'intéressé dans le Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine»; qu'eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause; qu'il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigné du territoire, notamment au regard des éléments visés par l'article 42quater, § 1er, alinéa 3, de la loi précitée du 15 décembre 1980; que seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue;

Considérant, dès lors, qu'en décidant le contraire et en jugeant en substance que le droit à être entendu requérait seulement que le requérant eût pu et donc dû faire valoir spontanément ses arguments auprès de la partie adverse, l'arrêt attaqué a méconnu la portée de ce droit; que, dans cette mesure, le moyen est fondé en sa quatrième branche, ce qui suffit à entraîner la cassation de l'arrêt attaqué» (arrêt RvS nr 230293 van 24/02/2015 ; zie ook nr 230 257 van 19/02/2015).

2. Toepassing in casu

Overwegende dat verwerende partij een beslissing heeft genomen die nadelige gevolgen heeft ten aanzien van verzoekster en haar recht op privé leven;

Dat deze beslissing genomen werd zonder voorafgaand verzoekster te informeren en haar effectief toe te laten om haar verdedigingsargumenten naar voor te brengen, wat mogelijk had gemaakt voor verwerende partij om haar beslissing te nemen met volledige kennis van de zaak en rekening houdend met de elementen die in beschouwing moeten worden genomen;

**

Overwegende dat rust op verwerende partij een zorgvuldigheidsplicht, alsook de plicht om rekening te houden met de gezinssituatie van verzoekster (zorgvuldigheidsplicht samen gelezen met artikel 42quater en 74/13 vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM);

Dat ondanks de motiveringsplicht (artikel 62 vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991), er blijkt niet uit de bestreden beslissing dat er rekening werd gehouden met belangrijke elementen, waaronder de geboorte van het kind, de zoektocht naar werk van verzoeksters echtgenoot...;

Dat de zorgvuldigheidsplicht het bestuur verplicht om alle relevante elementen te verzamelen om een beslissing te nemen met kennis van de grond van de zaak (RvS, 23 februari 1966, n°58.328);

Dat verzoekster nooit uitgenodigd werd door verwerende partij om aanvullende elementen neer te leggen;

Dat indien Dienst Vreemdelingenzaken beschouwde dat het niet voldoende geïnformeerd werd naar het zoeken van werk van verzoeksters echtgenoot, het aanvullende informatie had kunnen vragen;

Dat in toepassing van de procedurele medewerkingsplicht verwerende partij aanvullende informatie had moeten vragen. Dat Uw Raad heeft geoordeeld in een arrest nr 121 846 van 31 maart 2014 :

« Le montant des revenus perçus par l'épouse du requérant étant clairement démontré, le Conseil estime, eu égard au principe de collaboration procédurale, que si la partie défenderesse s'estimait insuffisamment informée quant à leur valeur brute ou nette, il lui appartenait de permettre au requérant d'apporter une information complémentaire à cet égard. »

Dat ook de zorgvuldigheidsplicht werden geschonden door de bestreden beslissing, gezien verzoekster nooit uitgenodigd werd om aanvullende documenten neer te leggen die relevant waren voor de bestreden beslissing; dat deze zorgvuldigheidsplicht gelinkt moet worden aan artikel 8 EVRM;

Dat om te voldoen aan artikel 74/13 Vreemdelingenwet moet verwerende partij rekening houden met het gezinsleven van verzoekster, wat in casu niet het geval is gezien er gesteld wordt dat verzoekster geen kinderen heeft;

Dat Uw Raad heeft geoordeeld in een arrest nr 112 862 van 25 oktober 2013:

« Le Conseil estime que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait ou devait avoir connaissance au moment de prendre les ordres de quitter le territoire, et que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH doit, dès lors, être considérée comme fondée à leur égard. »

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, en de motiveringsplicht geschonden werden door de bestreden beslissing;

Overwegende dat het vertrouwensbeginsel een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is;

Dat verzoekster dacht dat 2e eerst uitgenodigd zou worden op de gemeente om een attest van immatriculatie te ontvangen, waarna ze in de mogelijkheid zou worden gesteld om aanvullende documenten over te maken aan Dienst Vreemdelingenzaken;

Dat verzoekster nooit een attest van immatriculatie werd overhandigd, wat haar eerste zorg was in deze procedure;

Dat toen ze uitgenodigd werd op de gemeente en er haar gevraagd werd om pasfoto's mee te brengen was ze ervan overtuigd dat het was om haar attest van immatriculatie te komen ophalen;

Dat er gegronde verwachtingen werden geschept die niet nageleefd werden door verwerende partij;

Dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden door verwerende partij;

Overwegende dat verzoekster het recht had te worden gehoord gezien de bestreden beslissing nadelig is voor haar;

Dat dit beginsel des te meer van toepassing is in casu gezien de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel;

Dat verzoekster elementen kon aanbrengen die tot een andere beslissing hadden geleid tot een andere beslissing;

Dat wat betreft de tewerkstelling, verzoeksters echtgenoot pas sinds januari 2017 ingeschreven is als werkloze, dat hij eerder altijd met intérim contracten gewerkt heeft; dat hij als bewijs zijn inschrijving bij de VDAB neerlegt, alsook het bewijs dat hij deelgenomen heeft aan een beroepsopleiding in maart 2017, dus voor de bestreden beslissing (zie bijlage);

Dat verzoekster s echtgenoot nog niet werkloos was op het moment van het indienen van de aanvraag; dat er hem dus niet verweten kan worden dat het recht om gehoord te worden geen toepassing vindt om dat de beslissing volgt op een aanvraag; dat het pas later was dat hij werkloos is geworden; dat het nooit duidelijk werd gemaakt dat hij bewijzen moest neerleggen van zijn zoektocht naar werk;

Dat de bestreden beslissing ook vermeldt: "Met het afgeven van het bevel om het grondgebied te verlaten werd rekening gehouden met artikel 74/13 van de Vw. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake (...)";

Dat, had verzoekster geweten dat haar aanvraag al overgemaakt werd aan Dienst Vreemdelingenzaken, had ze de geboorteakte van haar zoon kunnen versturen; dat ze onmiddellijk de gemeente op de hoogte gebracht heeft van die geboorte, en ook voor de geboorte, van het feit dat ze

zwanger was, maar dat deze elementen blijkbaar niet gecommuniceerd werden aan Dienst Vreemdelingenzaken;

Dat verzoekster verwachtte dat de gemeente deze informatie zou meedelen aan Dienst Vreemdelingenzaken;

Dat er in bijlage een kopie van de notariële akte houdende de erkenning van het kind gevoegd wordt;

Dat er wel sprake is van een gezinsleven gezien de vader van haar zoon verzoeksters echtgenoot is, van Belgische nationaliteit;

Dat het recht om gehoord te worden geschonden werd door de bestreden beslissing;

Overwegende dat artikel 42 Vreemdelingenwet bepaalt dat "Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter; § 2, tweede lid, 1 °, niet is voldaan,]2 dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Dat het de taak was van verwerende partij om inlichtingen te vragen aan verzoekster;

Dat de bestreden beslissing schendt artikel 42 Vreemdelingenwet;

Overwegende dat het recht op privé leven geschonden werd gezien verzoekster gedwongen wordt om het grondgebied te verlaten terwijl ze moeder is van een zoontje van enkele maanden waarvan de vader de Belgische nationaliteit heeft;

Dat het privé-leven niet betwist kan worden;

Dat verwerende partij bijgevolg een afweging van belangen had moeten maken; dat zulke afweging niet blijkt uit de bestreden beslissing;

Dat zowel het proportionaliteitsbeginsel als artikel 8 EVRM geschonden werden door de bestreden beslissing;

Overwegende dat artikel 40ter Vreemdelingenwet bepaalt dat werkloosheidsuitkeringen in rekening worden genomen met de bestaansmiddelen als de Belg actief werk zoekt;

Dat verzoeker regelmatig gewerkt heeft bij interimkantoren en tegelijk over werkloosheidsuitkeringen genoot;

Dat verzoekers dus een werkloosheidsuitkering ontvangt;

Dat zijn talloze interimcontract waarvan verwerende partij op de hoogte was gezien ze opgesomd werden in de bestreden beslissing een bewijs zijn van het actief zoeken naar werk van verzoeker;

Dat er dus onmogelijk geoordeeld kan worden dat verzoeker niet zou bewijzen dat hij actief op zoek is naar werk;

Dat de bestreden beslissing bijgevolg artikel 40ter Vreemdelingenwet schendt;"

2.2. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing werd genomen zonder haar voorafgaand te informeren en zonder haar toe laten om haar verdedigingsargumenten naar voren te brengen en leidt daaruit af dat de verwerende partij haar beslissing niet met volledige kennis van zaken heeft kunnen nemen en dat uit de motieven evenmin blijkt dat rekening werd gehouden met belangrijke elementen.

Zij stelt dat zij dacht dat zij eerst zou uitgenodigd worden op de gemeente om een attest van immatriculatie te ontvangen, waarna zij in de mogelijkheid zou worden gesteld om aanvullende documenten over te maken aan de dienst Vreemdelingenzaken. Er werd haar echter nooit een attest van immatriculatie overhandigd, zodat de gegronde verwachtingen die werden geschapen niet werden nageleefd.

Concreet betoogt zij onder andere dat haar echtgenoot op het moment van het indienen van de aanvraag nog niet werkloos was, dat hij pas sinds januari 2017 als werkloze is ingeschreven en dat het haar nooit duidelijk werd gemaakt dat zij bewijzen moest neerleggen van zijn zoektocht naar werk. Hierover had zij moeten worden gehoord, zo betoogt zij.

Wat betreft de verwachting van de verzoekende partij dat zij nog stukken zou kunnen neerleggen nadat zij in het bezit zou zijn gesteld van een attest van immatriculatie kan worden verwezen naar de bijlage 19ter die zij op 11 oktober 2016 heeft ontvangen naar aanleiding van haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie waarin het volgende wordt gesteld:

*“De bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap met de burger van de Unie [...] werd bewezen door middel van : huwelijksakte, vertaald en gelegaliseerd
Daarnaast heeft de betrokkene de volgende documenten overgelegd: paspoort, aankomstverklaring, verblijfskaart partner, ziektekostenverzekering, betalingsbewijs, geregistreerd huurcontract, loonfiches
De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 10-01-2017 (dag/maand/jaar) de volgende documenten over te leggen: loonfiches
[...].”*

De bewoordingen van deze bijlage 19ter zijn duidelijk: verzoekster wist of behoorde te weten welke stukken zij tegen uiterlijk welke datum moest neerleggen. Dat zij ervan zou kunnen uitgaan, of sterker nog, erop zou kunnen vertrouwen dat zij na deze datum, en meer in het bijzonder nadat zij in het bezit zou zijn gesteld van een attest van immatriculatie, nogmaals zou worden uitgenodigd om stukken neer te leggen, gaat dan ook geenszins op. Een schending van het vertrouwensbeginsel blijkt niet.

In de mate dat verzoekster aanvoert dat zij het recht had om te worden gehoord, moet erop worden gewezen dat de eerste bestreden beslissing het resultaat is van een aanvraag zodat het in beginsel aan de verzoekende partij toekomt om alle volgens haar nuttige en nodige elementen en stukken voor te leggen aan het bestuur, opdat dat zou worden toegelaten om te beslissen met kennis van zaken.

Verzoekster betoogt dat deze stelling *in casu* niet opgaat omdat haar echtgenoot op het moment van het indienen van de aanvraag nog niet werkloos was, dat hij pas sinds januari 2017 als werkloze is ingeschreven en dat het haar nooit duidelijk werd gemaakt dat zij bewijzen moest neerleggen van zijn zoektocht naar werk, zodat zij hierover had moeten worden gehoord. Zij richt zich dus tegen het volgende motief :

“Tot slot wordt herhaald dat de referentiepersoon de afgelopen 3 maanden nauwelijks heeft gewerkt. Hij beschikt over een werkloosheidsuitkering maar er zijn ons geen gegevens bekend en er werden ons ook geen bewijsstukken voorgelegd omtrent zijn actieve zoektocht naar werk bv. aan de hand van sollicitatiebrieven zodat ook dit gegeven mee in rekening moet worden gebracht.”

Eerder in de bestreden beslissing was al gesteld dat het aan de verzoekende partij toekwam om haar aanvraag te actualiseren. Van een aanvrager kan inderdaad worden verwacht dat hij zich bekwaamt in de regelgeving waarop hij zich beroept en alle gegevens bijbrengt die de aanspraken rechtvaardigen. Derhalve hoorde verzoekster te weten dat, indien zich relevante wijzigingen voordeden in de situatie van de referentiepersoon, zoals *in casu* het feit dat haar echtgenoot na het indienen van de aanvraag werkloos werd, zij haar aanvraag diende te actualiseren in het licht van de wettelijke vereisten die erop van toepassing zijn. Dit gaat des te meer op nu in de bijlage 19ter waarvan hiervoor reeds sprake aan verzoekster was meegedeeld dat zij *“binnen de zes maanden, namelijk op 10-04-2017”* zou worden uitgenodigd om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden teneinde in kennis te worden gesteld van de

beslissing inzake de aanvraag. Verzoekster toont dan ook niet aan dat zij niet in de mogelijkheid was om, ingevolge een nieuwe situatie die zich reeds sedert januari 2017 voordeed bijkomende stukken neer te leggen –zoals *in casu* het krachtens artikel 40ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet vereiste bewijs dat de referentiepersoon actief werk zoekt opdat diens werkloosheidsuitkering in aanmerking zou kunnen worden genomen. Zij kan haar eigen in gebreke blijven niet afwentelen op de verwerende partij en kan derhalve de verwerende partij niet verwijten haar niet bijkomend te hebben gehoord. In die optiek moet er verder ook nog op worden gewezen dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid in het kader van een wederkerig bestuursrecht evenzeer op de rechtsonderhorige rust (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE)

In de mate dat de verzoekende partij nog betoogt dat de talloze interimcontracten die worden opgesomd in de bestreden weigeringsbeslissing een bewijs zijn van het feit dat verzoeker actief zoekt naar werk, zodat onmogelijk kan worden geoordeeld dat hij niet zou bewijzen dat hij actief op zoek is naar werk, moet erop worden gewezen dat de verzoekende partij eerder in het verzoekschrift reeds had betoogd dat de referentiepersoon pas sinds januari 2017 als werkloze was ingeschreven en dat in de bestreden beslissing het volgende werd gesteld:

“In de maand januari 2017 heeft betrokkene niet gewerkt, in februari 2017 was hij slecht 2 dagen aan de slag bij Daoust SA en in maart 2017 gedurende 3 dagen bij Start People Nv. Deze laatste tewerkstelling werd trouwens op 16 maart 2017 beëindigd. Sindsdien is de referentiepersoon niet meer aan het werk. Van deze tewerkstellingen ontbreekt ook elk bewijs.”

En

“Tot slot wordt herhaald dat de referentiepersoon de afgelopen 3 maanden nauwelijks heeft gewerkt. Hij beschikt over een werkloosheidsuitkering maar er zijn ons geen gegevens bekend en er werden ons ook geen bewijsstukken voorgelegd omtrent zijn actieve zoektocht naar werk bv. aan de hand van sollicitatiebrieven zodat ook dit gegeven mee in rekening moet worden gebracht.”

De verzoekende partij toont niet aan dat deze motivering kennelijk onredelijk zou zijn, of in strijd met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet, moet erop worden gewezen dat het tweede lid van dit artikel als volgt luidt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Aangezien *in casu* de verwerende partij niet heeft geoordeeld dat de bestaansmiddelen niet toereikend zijn, doch heeft gesteld dat ze niet stabiel en regelmatig zijn, kan zij worden gevolgd waar zij in de bestreden beslissing stelt dat de behoeftenanalyse in casu niet moet plaatsvinden. Een schending van de voormelde bepaling is dan ook niet aangetoond.

De verzoekende partij richt vervolgens haar pijlen op het bevel om het grondgebied te verlaten, in het bijzonder voor zover daarin wordt gesteld dat van gemeenschappelijke kinderen geen sprake is. Verzoekster betoogt daaromtrent dat, als ze had geweten dat haar aanvraag al was overgemaakt aan de verwerende partij, dat zij dan de geboorteakte van haar zoon had kunnen opsturen. Zij had de gemeente op de hoogte gebracht van het feit dat zij zwanger was en ook van de geboorte, maar dit is blijkbaar niet gecommuniceerd aan de dienst Vreemdelingenzaken, zo stelt zij, terwijl dat wel kon worden verwacht. Om één en ander kracht bij te zetten voegt zij een notariële akte waarin melding wordt gemaakt van het feit dat de heer K. het kind van verzoekster erkent.

Het recht om te worden gehoord maakt integraal deel uit van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Dit recht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve

procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft reeds herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt volgens het Hof dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure een schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om met name het recht om te worden gehoord te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren. (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak)

In eerste instantie moet worden gewezen op het feit dat naar luid van de bijlage 19ter die de verzoekende partij had ontvangen op 11 oktober 2016, zij werd verzocht om loonfiches bij te brengen ten laatste op 10 januari 2017, zodat zij wist of behoorde te weten dat de aanvraag aan de verwerende partij kon worden overgemaakt vanaf 11 januari 2017. Zij kan de gemeentelijke diensten dan ook niet verwijten de verwerende partij niet zelf te hebben gecontacteerd over de geboorte van haar zoon, op 12 januari 2017. Bovenal valt niet in te zien op welke wijze haar argument afbreuk doet aan het bestreden bevel. Immers, de geboorteakte wordt niet bijgebracht zodat niet duidelijk is welke gegevens daarop werden vermeld, en de notariële akte die verzoekster bijbrengt dateert van na de bestreden beslissing: het is namelijk pas op 18 mei 2017 dat het kind door de heer K. werd erkend, zodat verzoekster geenszins aantoont dat, op het ogenblik dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, de verwerende partij niet op deugdelijke wijze zou hebben vastgesteld dat er geen sprake is van gemeenschappelijke kinderen. Het feit dat zij zelf moeder was geworden, doet daaraan geen afbreuk.

Tot slot voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

De verzoekende partij betoogt dat het recht op privéleven werd geschonden aangezien zij wordt gedwongen het grondgebied te verlaten terwijl ze moeder is van een zoontje van enkele maanden waarvan de vader de Belgische nationaliteit heeft. De verwerende partij had bijgevolg een belangenafweging moeten maken.

Hiervoor werd reeds vastgesteld dat de verwerende partij terecht kon oordelen, op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing nam, dat er geen sprake was van gemeenschappelijke kinderen nu de erkenning van het kind door de heer K. pas nadien plaatsvond. Voorts blijkt dat de verwerende partij heeft geoordeeld over het gezins- en familieleven, stellende dat

Wat het gezins- en familieleden van betrokkene betreft, het bevel om het grondgebied te verlaten is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er is geen andere rechtsgrond waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, dan is een bevel het enige alternatief. Betrokkene toont niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven

te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. Bovendien heeft de beslissing enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde formaliteiten verbonden aan de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Een tijdelijke scheiding en verwijdering leidt in beginsel niet tot een verbreking of een ernstige aantasting van de band tussen betrokkene en haar Belgische echtgenoot. Moderne communicatiemiddelen stellen betrokkene bovendien in staat om tijdens de scheiding in nauw contact met hem te blijven en haar gezinsleven met hem verder te onderhouden.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat de verzoekende partij geen enkele concreet argument aanvoert om deze beoordeling als niet proportioneel of kennelijk onredelijk af te doen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt derhalve niet.

2.3. Het middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS